

TELTHUSBAKKEN

Hver evige dag faller veien min så
at jeg har den snurrigste gate å gå —
en stump av en gate — så stupendes bratt
at hus over hus på hverandre er satt
av tre eller mur, — som det høver og faller —
med ark eller kvist fra en lykkelig alder.

Hvert eneste hus har fått stå som det vil
og blåser i naboens linje og stil.
Det ene er steilt og det andre er skrått —
det ene er gult og det andre er blått —
med trapper og trammer og bislag og svaler
og katter som ligger i sola og maler.

Og ikke to hus har sin grunnmur i flukt,
men frem og tilbake i vinkel og bukt.
Det ene står langs og det andre står tvers —
og ingen er like, men alle er særs.
Og alle snur beint imot Ekebergs jorde
hvor kløveren rødner og strå'ne blir store.

For gaten har én rekke bare med hus,
så sola får skinne fra pipe til grus.
Og hagene titter bak hegn og stakitt,
og reintøyet flagrer fra snorene fritt.
Og rutene blinker med hvite gardiner
og blomstrende fuksiar og balsaminer.

TELTHUSBAKKEN

En gammelmor kommer i trøye og skjørt
og kjenner på vasken — om tøyet er tørt?
og pusler stillferdig med busker og bed
som gror så velsignet i skiferens skredd.
Og ungene yrer, som tidlig på året
er brune i huden og hvite i håret.

Og øverst på knausen som borg imot sky'n
der kneiser den skjønneste kirken i by'n.
Ærverdig og grå med sin tusen års mur
den tegner mot himlen sin rene kontur.
Og skrentene duver med bjerker og lønner
som luter sitt løv mot de pussige rønner.

Jeg sliter i bakken med møysomme skritt
og tenker på Wergeland ofte og titt —
fra kirken som løfter sitt kantete tårn
og løvet som vifter så vakkert om vår'n
til gropen der underst med ælva som stryker
langs dryppende pil under esser som ryker.